

Kapitola 1.

NOVÉ NEBEZPEČÍ

Naposledy zaduněla země a otřes umělého zemětřesení utrhl blok skály, vysoký jako třípatrový dům. Krápníková jeskyně, silně porušená předchozími otřesy, zmizela pod vápencovou sutí. Slečna Winthorpová k sobě přitáhla malého Marka a přitiskla si ho k boku. Detektiv Hubert Fix poskočil a mimoděk se ujistil, že mu tvrdý klobouk sedí na hlavě. Viděl jsem je jen nejasně v tom bílém prachu. Na dva kroky od Fixe se rýsovala postava Harryho Blunta, reportéra Daily Chronicle. Stál celý zkoprnělý. Pomaličku zvedal třesoucí se ruku a otáčel se.

„Oni...“ ukazoval dozadu. Zuby mu jektaly. Překvapil mě. Ještě před chvílkou si hrál na tvrdého chlapíka. No a pak na nás vyslal náš přítel Virgil Adrian to umělé zemětřesení.

„Pojďme odtud,“ řekl Fix. „Možná to nebyl poslední otřes.“

Blunt se nehnul, jen se rozhlížel, jako by někoho hledal.

„Oni zmizeli!“ vyhrkl nakonec.

„Kdo?“

„No přece moji lidé. Moje výprava! Jak si mohli dovolit takhle zmizet?“

Zvedl se mírný vítr a odvál prachovou clonu. Na plošině se povalovaly opuštěné rance a zavazadla. Stačil jsem postřehnout dva velké kufry označené nápisem DAILY CHRONICLE EXPEDITION, pět batohů, složený stan a stanové tyče svázané řemeny do jakési otepi. Zahlédl jsem i dvě pohozené pušky a mačetu. Hromada dalších vaků se kupila nedaleko skalní štěrbiny.

Blunt rozhodil ruce.

„Tohle se může stát jenom na francouzské půdě! Mají zaplaceno na tři týdny dopředu a při první příležitosti vezmou do zaječích. Nespolehlivá

banda! To by se na britském území nestalo. No ovšem, Vietnam, s odpuštěním Kočinčina! Jakmile se začala třást země, ta holota tu všechno nechala a zmizela.“

Pochopil jsem, že z míry ho nevyvedlo zemětřesení, ale nedostatek kázně jeho doprovodu, který vzal nohy na ramena. Nebylo těžké uhodnout, že ho sem vyslala jeho redakce. Soudě podle počtu ranců vedl dosti velkou výpravu.

Blunt se otočil ke štěrbině.

„Dongu! No tak, Dongu, kde všichni vězíte?“

Po opakované výzvě se ve skalní průrvě objevil velitel čtyř nosičů.

Dong byl Vietnamec, drobný, asi třicetiletý muž, oblečený do černých kalhot a kazajky stejné barvy, s červenou čapkou na hlavě. Odhadl jsem ho na příslušníka národa Čan. Kráčel k nám s výrazem poněkud vytřeštěným. Choval se trochu jako pes, který právě shodil ze stolu vázu ze sèvreského porcelánu a čeká nepříjemnost. V ruce držel pušku z výzbroje francouzského válečného námořnictva soustavy Kropatschek. Vystrašeně se kolem sebe rozhlížel.

„Co je to s vámi?“ láteřil Blunt slušnou francouzštinou. „To vám tolik vadí jedno malé mizerné zemětřesení?“

Za Dongem se začali trosit další muži Bluntova doprovodu. To novináře uklidnilo. Nasadil výraz krajní důležitosti, procházel se po plošině a udílel rozkazy. Muži však byli pořád neklidní a opatrně se rozhlíželi.

Slečna Winthorpová stále ještě tiskla Marka k boku, třebaže se vzpouzel.

„Neměli bychom přece jen jít?“

„Jistě. Tady zůstat nemůžeme,“ odpověděl jsem jí. „Mohli by nás tu najít s tím jejich letadlem.“ Obrátil jsem se k Bluntovi. „Říkal jste, že vás sem přivedla mapa?“

„No ovšem že mapa!“ odpověděl posupně. „Už víte, jaká?“

Teď mi to došlo.

Před očima mi vytanula tajná mapová místnost v Adrianově vzducholodi Leviathan. Byly v ní mapy obsahující jeho body zájmu. Na mapách se postupně zobrazila Evropa, Amerika, Afrika. Taky Asie a Austrálie, všech pět světadílů. Na té asijské mě zaujalo čtrnáct briliantů, zasazených do plochy tak, aby vyznačovaly vrcholky hor vyšších než osm tisíc metrů. Jeden z těch briliantů, jak se mi zdálo, vyznačoval místo, kde leží na úpatí Everestu klášter Rongpu.

Je pravda, že jsem zbytek mapy nijak zvlášť nezkoumal. Blunt měl asi víc času a prostudoval ji důkladněji.

„Opravdu jste si nevšiml, že je na mapě označená zátoka Ha Long a ostrov Tuan Chau jako místo mimořádného zájmu?“

„Toho jsem si nevšiml.“

„Chyba! Já ano, a proto jsem tady.“

„Myslel jsem, že jste zahynul v Adrar des Ifoghas. Jak jste se dostal přes poušť?“

„Podobně jako z vesnice Verstu v Transylvánii,“ odpověděl lhostejně. „Pracovat v terénu a dostat se zpátky do redakce, to patří k práci novináře. Mé dosavadní úspěchy mi získaly důvěru vydavatelů Daily Chronicle, takže ochotně uvolnili peníze na výzkumnou výpravu. Vzducholodí do Haiphongu, tam jsem najal loď a plul kolem Ha Longu až sem, na ostrov Tuan Chau. Jak prosté!“ Spokojeně se usmál.

„Na vás čeká loď?“ řekl jsem možná až moc nedočkavě.

„Něco vám povím, Mauklere. Mám vás v hrsti. Našel jsem vás tu a to je důkaz, že jste spojka v korupčním spojení Virgila Adriana a ministra zahraničí Salisburyho. Ne, nezapírejte, víte, že to nemá cenu.“

„Vím, že nemá cenu se s vámi hádat.“

„Jsem novinář a taky britský gentleman. Oceňuji, že jste mě tenkrát v Leviathanu neshodil a neprozradil moji tajnou identitu. Slušně jste se zachoval i v Sunnyville.“

Pokřčil jsem rameny. Blunt pokračoval:

„Loď na mne čeká v zálivu. Vezmu vás a vaše přátele do Haiphongu. Tam ovšem na vás upozorním policejní orgány a ty vás pravděpodobně předají britským kolegům. Slíbíte mi ale, že po vašem zatčení poskytnete interview jenom mně, exkluzivně pro Daily Chronicle.“

Tomu jsem se musel smát.

„Vy s tím nepřestanete, Blunte!“

„Kdyby to mělo skončit popravou,“ řekl vážně, „budu stát pod šibenicí s notesem v ruce a zapíšu vaše poslední slova.“

„To je od vás opravdu pěkné,“ pochválil jsem ho.

Bluntova výprava se pomaličku formovala. Muži se snažili setřást ze zavazadel prach, kontrolovali si zbraně a každou chvíli se ustrašeně rozhlíželi. Opravdové nebezpečí se dalo čekat shora, ovšem to jsem jim nehodlal sdělovat.

Loď, která na Blunta a jeho výpravu čekala na kotvách v zátocě, byla solidní třicetimetrová briga James Cook. Velel jí kapitán Karel Kip, muž poněkud nepřístupný a zasmušilý, ale očividně znalý svého řemesla a důvěryhodný. Jeho tvrdý obličej poněkud roztál, když uviděl zbědovanou Hortenzii Winthorpovou a jejího malého svěřence. Všichni jsme se mohli umýt a převléct do čistého. Také Blunt se choval skoro příjemně, a když loď zvedla kotvy a vyplula ze zátoky, počkal si na chvíli, kdy jsme dojedli ovesnou kaši a zapili ji jablečným moštem, a přisedl si k nám. Mrkl jsem

na Fixe na znamení, že je zřejmě vše na dobré cestě. Blunt je hodně potrh-
lý, ale rozhodně to není darebák.

Ke splnění mého předpokladu ale byla ještě dlouhá cesta.

Blunt usedl, sáhl do kapsy, vytáhl z ní složené noviny a položil je přede
mne. Jak jinak, Daily Chronicle. Titulek zněl:

Pozvedl jsem obočí a začel se.

Článek to byl sáhodlouhý, a proto jenom shrnu. Autor, tedy sám Harry
Blunt, připomněl, že neomezený vládce Inpéria, mecenáš umění a podpo-
rovatel věd Virgil Adrian před časem nabídl vládám sedmi velmocí účast
na využití svého vynálezu. Ten spočívá v manipulaci zemskou kůrou, takže
napříště bude možné vyzvednout části mořského dna, a rozšířit tak úze-
mí zúčastněných států. Vlády se však nedokázaly mezi sebou dohodnout
a nyní jde o to, která bude mít z technické novinky užitek.

Zvedl jsem oči od novin.

„Potud je to v pořádku a máte pravdu.“

„Čtěte dál.“

Další text mi šel hodně hluboko pod kůži. Blunt v něm naznačoval, že
já, James Maukler, z pověření lorda Salisburyho tajně jednám s Virgilem
Adrianem a nechávám se podplácet, aby dohoda mezi Inpériem a vládou
Jejího Veličenstva byla pro Británii nevýhodná.

„To je ale nehoráznost, Blunte! Už jste mě osočil kde z čeho, ale toto
je obvinění z vlastizrady!“

„Budete mít příležitost se zodpovídat před soudem,“ prohlásil důstojně.

Pohlédl jsem na Fixe. Měl tvář jako vyřezanou ze dřeva.

„Neexistuje žádný důvod, proč...“

„Ale ano, existuje, a je jich hodně, Mauklere. Nezahálel jsem ani
na palubě Leviathanu, ani za hradbami Sunnyville. Nahlédl jsem do více

tajných schránek, než si pan Adrian dokáže představit. Mám důkazy, že
Adrianovi o žádné vyzvedávání mořského dna nejde.“

Pozorně mi hleděl do očí. Byl zvědavý, jak se zachovám.

„Já si to myslím také,“ odpověděl jsem.

Vítězně na mne ukázal prstem.

„Vidíte? Podřekl jste se! Osobně jste napomáhal podepsat dohodu mezi
Inpériem a Velkou Británií o využití mořského dna. Nešlo o nic jiného než
o zpronevěru veřejných peněz. Jste v tom po uši, vy a pan Salisbury s vámi!“

Chtěl jsem namítnout, že dohoda předpokládala, že naopak bude do stát-
ní kasy platit Adrianovo Inpérium, ale vyrušily nás hlasy na palubě. Blunt
byl tvrdohlavější než mezek. Mohl jsem mu prozradit, co jsme s Fixem zjis-
tili, totiž že Adrianova pravá ruka hrabě Raigast je ve skutečnosti moderní
pirát Gabriel d'Artigas, který unikl při obléhání Back Cupu a spolčil se
s Inpériem. Rád bych Blunta přesvědčil, že s Adrianem nemám nic spo-
lečného, ale byla to zřejmě marná snaha. Přišel by o svůj příběh. Skutečně
existovalo něco, čemu se říkalo Louisianská smlouva. Podle původního zně-
ní šlo o licenci na průzkum kteréhokoli dosud neobjeveného území, na něž
by Británie za současného stavu měla nárok. Tedy i na vyzvednuté mořské
dno. Jenže pak došlo k transylvánskému experimentu a k roztržce mezi
mocnostmi a z Louisianské smlouvy nezůstala ani jedna klíčka paragrafu.
Konala se nějaká další jednání, o kterých jsem neměl ponětí? Co vyslídil
Blunt na palubě Leviathanu a v Adrianově africkém sídle?

Mávl jsem nad tou debatou unaveně rukou. Chtěl jsem se nadýchat
čerstvého vzduchu. Využil jsem tedy příležitosti a vyšel na palubu.

„Copak se děje, kapitáne?“ oslovil jsem Kipa.

Kapitán cosi sledoval svým triedrem.

„Zdá se, že se sem zatoulala velryba, pane Mauklere.“

„To je neobvyklé,“ poznamenal jsem.

„Také si myslím. Je to hodně teplé moře. Podívejte se sám,“ podal mi
dalekohled.

Chvilku mi trvalo, než jsem mezi vlnami objevil tmavé těleso. Čekal
jsem, kdy spatřím onen příznačný proud vody, který při výdechu kytovci
vyrážejí kolmo vzhůru.

Pak mi ztuhla krev v žilách. To, co jsem pozoroval, byl d'Artigasův
Foktylus, pirátská ponorka. Zvolna stáčela před směrem k nám.

Obrátil jsem se ke kapitánovi a vracel mu dalekohled.

„Měl byste připravit záchranné čluny, kapitáne,“ řekl jsem a zamířil
do podpalubí, abych přátelům oznámil, že doba klidu a odpočinku skončila.